

Posle vratolomnog povratka u stvarnost iz bunila kratkog dvosatnog pokušaja da zaspim usled džet-lega, te skakanja iz kreveta na zvuk elektronskog budilnika kog sam i tog dana ućutkala izvlačenjem štekera iz struje, cela situacija mi je na tren – ali zaista samo na milisekundu – ličila na tipično jutro kod kuće. Pogotovo onaj deo sa vratolomnom reakcijom na budilnik i kratkim spavanjem. Ako se tome doda i obavezni jutarnji bol u krstima usled tri PR-a (preterivanja u fizičkim /ne/aktivnostima, promene i prognoze), teško je bilo otići se utisku da sam zapravo osvanula nekoliko hiljada kilometara istočnije u Novom Sadu. Taj utisak je ipak odagnala činjenica da u moj tamošnji omaleni stan ne bi čestito stala ni draperija sa prozora hotelske sobe u kompletu sa dvosedom na razvlačenje i daskom za peglanje, a kamoli onaj džinovski krevet, koji su vašingtonski hotelijeri pokušali sakriti ispod tek oskudnog broja od neka 3 osrednja jastuka, što nam je već tada bilo pomalo sumnjivo. (Naravno, ni slutili nismo tada da pravi majstori svoje krevete bedekuju sa po 8 jastuka svaki. Ili je to privilegija samo hotela na geografskoj lokaciji koju su u istoriju upisali oci osnivači, te koju njeni stanovnici, zajedno sa uspomenom na Bena Frenklina, i dan-danas ljubomorno odbijaju da ustupe prestonici - ako je uopšte politički korektno da se tako izrazimo o DC-u.)

Pogledah na brzaka program i – rats! – shvatih da tog dana treba da vodim zapisnik za ono što smo radno nazvali „protokolom”, te da sam tog dana ja „...on behind (oops!) ...behalf of the group”. Još jedan razlog da mi sve izgleda kao dejavu, uz činjenicu da su na programu bili brifing i kasnije prijem u IREX-u, poseta Vrhovnom sudu, te Međuverskoj konferenciji Vašingtona. Quel un Pech! Brifing zvuči kao nešto sa mog posla, a ovde sam bila na godišnjem. Prijem još više zvuči tako, tim pre što mi se stalno potkradala još i ona reč „protokol”, pa sam stalno očekivala da će u nekom od odsudnih trenutaka odnekuda iskočiti moj pretpostavljeni da me u poslednjem trenutku pita nešto što će me na trenutak preseći i omesti me na neki način u već ustaljenim i pomalo blaziranim ritulima kojima, zapravo, čar daju upravo takvi postupci. Vrhovni sud je takođe poznata lokacija, ali se na takva mesta valja uvek vraćati, pa sam se tome radovala, dok je Međuverska konferencija delovala ili – ili: potpuni hit ili potpuno razočarenje, takođe tipa dejavu. Brifing je protekao tehnički savršeno, uz prisustvo Džona Krosita /Jon Crocitto/ iz Stejt dipartmenta i ekipe naših „mama” iz IREX-a, u šta ćemo se kasnije još i dodatno uveriti. Uz diskusiju o programu posete i zadacima, imali smo dovoljno vremena da pojasnimo sve što nam je eventualno moglo pasti na pamet. Na (ne)sreću, toga nije bilo previše u ovoj fazi, što verujemo da je zasluga gorepomenutih nam privremeno usvojenih „roditeljki”, sa sve domaćim mafinima koji su zaista bili pravo iznenađenje.

Potom smo krenuli na svoju prvu, gotovo nebesku, turu pre koje smo se na ulici i neposredno susreli i sa nekima od američkih državljana koji su iskazali radoznalost glede naše grupe, te smo zaključili da ovako značajne posete i programi na verske teme zaslužuju da imaju i apokrifne zapise takoreći vanprogramskih (ne)zgoda kojih ćemo se sigurno još dugo sećati. Nakon što smo se „iskrcali” pred Vrhovnim sudom, na pešačkom prelazu nam je prišla jedna starija gospođa obraćajući nam se povišenim tonom, dok je u rukama nosila veliki plakat na kom je bila slika Isusa Hrista i natpis „Njegov bol, tvoj dobitak” (His pain, your gain). Čuvši da govorimo nekim drugim jezikom, upitala nas je da li smo Rusi. Na naše kratko i jasno „no”, pokušala je otvorenim pitanjem: „Where are you guys from, then?” Dok smo se

razmišljali kako najkraće da joj objasnimo ono standardno ex-Yu, alias Zapadni Balkan, jedan od Igora joj je u skladu sa zadatom, ali ipak slobodnom temom, najljubaznije odgovorio: „From heaven.” Tako smo, eto, naučili još jedan afirmativan način za iskazivanje svog lokal-patriotizma.

U Vrhovnom sudu smo se upoznali sa sistemom podele vlasti i teritorijalne organizacije SAD, načinom funkcionisanja pravosuđa i ulogom Vrhovnog suda. Obilazak suda i prateće priče o dosadašnjim njegovim sudijama i načinu rada su bili naročito zanimljivi. Kada poseta počne ovakvom posetom zaista stičete utisak da ste u savršeno organizovanoj i uređenoj državi u kojoj nevaljalce pravda uvek sustiže, te da je ona zaista svakom građaninu dostupna. Ukoliko je dovoljno uporan i ima još upornijeg advokata, dakako. (Evo opet materijala za nostalgicare...)

U Međuverskoj konferenciji nas je dočekaio njenpredsednik, velečasni dr Klark Lobenstein /Rev. Dr. Clark Lobenstine/ sa dvojicom članova Upravnog odbora. Iako smo znali da se radi o verski vrlo mešovitoj organizaciji, uspela sam da iz njegovog nabiranja zapamtim sledeće verske zajednice članice konferencije: Hrišćane, Jevreje, Muslimane, Bajace, Budiste, Induse, Zoroastriste i Ďainiste. Konferencija radi na volonterskoj bazi kao nevladina / neprofitna organizacija i ima 3 glavna programa:

- Međuverski centar za promovisanje pravde koji se bavi verskim slobodama, te obezbeđivanjem hrane, smeštaja i osnovne medicinske nege za uboge.
- Međuverski centar za izgradnju lokalne zajednice koji se pretežno bavi kulturno-umetničkim i muzičkim sadržajima u slavu Boga.
- Međuverski centar za odgoj i razumevanje koji održava radionice za decu i mlade.

Aktivnost na koju je Konferencija naročito ponosna je dodeljivanje nagrade raznim aktivistima i organizacijama u zajednici koji su tokom protekle godine doprineli unapređenju međuverskog dijaloga.

Nakon uvoda od strane našeg domaćina, imali smo prilike i mi da se predstavimo i da kažemo ponešto o sebi i svom radu.

Prijem u IREX-u je bio pravo osveženje, pogotovo jer se ispostavilo da je pojam prijema u SAD mnogo neformalniji nego kod nas. Nakon pozdravnih govora i iskazivanja zahvalnosti za priliku da učestvujemo u ovakvom programu sa naše strane, imali smo prilike da se upoznamo i sa ostalim zaposlenima u IREX-u i da porazgovaramo sa njima u malo neformalnoj atmosferi.

Po povratku u hotel te večeri ceo kraj i hotel su mi izgledali baš kao homecoming...